

Imidlertid er det efter den nuværende affattelse af lovens § 17 kun kommunalbestyrelserne og amtsrådene (hovedstadsrådet), der er forpligtet til at administrere i overensstemmelse med vandforsyningsplaner, medens loven ikke indeholder nogen bestemmelse om, at private vandværker er bundet af planerne med hensyn til udførelsen af deres ledningsanlæg.

I *ændringsforslag nr. 2* foreslås det, at en bestemmelse om vandværkers ledningsanlæg indføres i § 17 som 2. pkt. Bestemmelsen omfatter ikke de private vandværkers centrale anlæg, dels fordi de fornødne bestemmelser om disse anlæg vil være truffet i tilladelser, hvis vilkår under alle omstændigheder skal overholdes, og dels fordi en bestemmelse i en vandforsyningsplan, f.eks. om, at et privat alment vandværk skal nedlægges på et givet tidspunkt, i mange tilfælde først får gyldighed over for vandværket, når der er truffet en beslutning i medfør af lovens kapitel 6.

I *ændringsforslag nr. 24* foreslås det at udvide lovens straffebestemmelser til at omfatte handlinger i modstrid med § 17, 2. pkt.

Til nr. 3

Efter vandforsyningslovens § 29 kan der for »områder, hvor vandforsyningen ud fra en samlet vurdering ikke findes tilfredsstillende« – dette vil være tilfældet for forskellige områder, hvor vandforsyningen foregår fra brønde eller borerer ved de enkelte ejendomme – udarbejdes planer og overslag over tilvejebringelsen af en vandværksforsyning og gives grundejerne påbud om at slutte deres ejendomme til vandværksforsyningen.

Bestemmelsen har ofte været anvendt i praksis, siden den kom ind i vandforsyningslovgivningen ved lov nr. 169 af 18. april 1969. Som det er nævnt i bemærkningerne til vandforsyningsloven af 1978, har bestemmelsen været anvendt dels i sommerhusområder, hvor man har ønsket at lede spildevandet til nedsivningsanlæg og derfor at lade området vandforsyne fra et vandværk uden for området, og dels i tilfælde, hvor ejerne af enkelte ejendomme i en landsby eller anden samlet bebyggelse på landet har ansøgt om tilladelse til at etablere en ny boring, men hvor man har fundet det rigtigt i stedet at gennemføre en samlet vandværksforsyning af bebyggelsen, fordi en sådan løsning i alle tilfælde måtte antages at blive ønskelig inden for en kortere årrække, og løsningen ville vanskeliggøres, hvis man begyndte med en individuel afhjælpning ved enkelte ejendomme.

Ved en utrykt Østre Landsrets dom af 23. januar 1981 (18. afdeling sag nr. 211/80) blev en grundejer, hvis drikkevandsbrønd var markant bakterielt forurennet, frifundet for overtrædelse af et pålæg fra hovedstadsrådet om i medfør af den tidligere vandforsyningslovs § 25 (svarende til 1978-lovens § 29) at slutte ejendommen til det lokale vandværk. Begrundelsen var, at hovedstadsrådet kun kunne udstede et sådant pålæg for et »område«, men ikke for en enkelt ejendom.

Efter miljøministeriets mening bør § 29 imidlertid kunne anvendes, også når der kun er tale om at slutte en enkelt eller nogle enkelte ejendomme til et bestående vandværk. Dette gælder navnlig i forskellige sommerhusområder, hvor størstedelen af ejendommene i området har vandværksvand, men nogle enkelte ældre sommerhuse har bevaret deres individuelle drikkevandsanlæg og dermed spærrer for en almindelig anvendelse af nedsivningsanlæg for spildevand. Også i andre tilfælde, hvor en enkelt ejendoms drikkevandsanlæg findes uanvendeligt, og hvor der findes mulighed for vandværksforsyning i nærheden, finder man det imidlertid rimeligt, at myndighederne ikke er indskrænket til at forbyde anvendelsen af drikkevandsanlægget i medfør af § 62. Det bemærkes herved, at det ikke altid vil være rimeligt at benytte kapitel VIII i bekendtgørelse nr. 384 af 4. august 1983 af lov om byfornyelse og boligforbedring i denne situation. En lignende adgang for afgørelsesmyndigheden til at give en ejer af et kondemneret vandforsyningsanlæg pålæg om at slutte til vandværk findes i øvrigt i § 13, stk. 2, i lov nr. 262 af 8. juni 1983 om kemikalieaffaldsdepoter.

Til nr. 4 og 9

Efter vandforsyningslovens § 53, stk. 1, fastsættes de anlægs- og driftsbidrag, der skal betales for kommunale almene vandværker, af kommunalbestyrelsen. For private almene vandværker fastsætter vandværkets kompetente myndigheder, i reglen generalforsamlingen, vandværkets anlægs- og driftsbidrag, men fastsættelsen bliver først gyldig, når den er godkendt af kommunalbestyrelsen. Efter lovens § 76 kan kommunalbestyrelsernes afgørelser om disse bidragsfastsættelser ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

I lovens §§ 29 og 45 siges det på den anden side, at hvis en afgørelsesmyndighed, i reglen amtsrådet, gennemtvinger, at en række grundejere aftager deres vand fra et givet vandværk, eller gennemtvinger, at et vandværk leverer vand til en eller flere givne ejendomme, kan afgørelsesmyn-